

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 10. Petri Spinosæ vita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

dicebantur Hispanos illos, qui pridie eo loci pernoctarant. Non deest, qui asserat, ab parricidis non ignoratum, antequam necem patrarent, eum fuisse Sacerdotem. Dilapsis prædonibus, avulsi brachii manus, digitis in formam Crucis decussatis, inventa fertur.

CAPUT
X.
Petri Spino-
sæ vita.

Prædictio.

Spinosæ Ma-
tris pietas.

Frater.

Labores.

Afflictandi
corporis su-
dium.

Virginitas.

SUNT, qui nostrum Spinosam Martyrem appellant, eâ ratione adducti, quòd Siccarii Ethnici & Apostatae, implorantem JESU & MARIÆ nomina ludibrio habentes, parricidium perfecissent. Scio in Madritensi Collegio inter Societatis Martyres aliquando fuisse depictum, sed longè securiori viâ in compendio Societatis Martyrum incessit Alegambe, dubitans an Fidei causâ mortem obierit; sed corrigendus in volumine mortuorum illustrium, dum ejus mortem ad annum hujus sæculi trigessimum-septimum refert. Quidquid sit de causa mortis, germanus ejus frater, nostræ Societatis Sacerdos, olim eum ab Barbaris trucidandum prædixit: qui in Peruvia degens exquisitis litteris parentes suos monuit, ne ullam curam omitterent in educando fraterculo suo, futurum enim, ut Societate inita, se in Indiam sequeretur, & ab Barbaris trucidaretur. Fidem adstruxit prædictioni eventus. Quin & Spinosæ noster, jam Societatis scholasticus, in Æde sacra ferventer Deo se comendans, visus sibi est à Barbaro in terram prosterni, raptari, cædi, atque ad se ut rediit, humi jacere se comperit; ita lassato affectoque corpore, ac si reverà verbera excepisset. Hoc Cordubæ in Hispaniâ contigisse tradit Alegambe. Mater ejus, electissima matrona, sic eum adhuc parvè infantem alloquuta fertur. *O fili, te prius videam mortuum, quam lethali culpa sedatum: vide, ô fili, ne aliquando pudoris florem turpitudine commacules. Si matrem tuam amantissimam ingenti gaudio afficere vis, promitte ex nunc nunquam te castitatem violaturum.* Hæc cum profusis lacrymis mater pronunciaisset, ita commota sunt pueruli viscera, ut coram ea sanctè promitteret, perpetuam se castitatem servaturum. Hæc mater quatuor filios habuit, Societati nostræ omnes mancipatos, quorum unus Augustinus nomine, ab Nierembergio inter illustres Societatis Heroës amplissimè celebratur. Præclari verò quaternionis facta, Apostolicis digna operariis, eleganti carmine ab laureato poëta Alfonso Bonilla decantata, non parvam claritudinem accepere. Noster Petrus posito Religionis tyrocinio, Cordubæ in Bætica operam litteris dedit. Hispali Sacerdotio initiatus, in Paraquariam navigavit. Cordubæ Tucumanorum perfectò studiorum & cæterarum probationum curriculo, in Guairaniam missus, post exultos Niuseatinguenses Barbaros, ferocissimam Taiabæ antropophagorum gentem ad oppidum & mansuetudinem Christianam mirabili tolerantia reduxit. Nullum subterfugebat laborem aut periculum, ubi de Indorum salute agebatur. In transmigratione Guairaniae miserimæ genti levamenta quærens, in solitudine morbo oppressus animam exhalasset, nî Ruisus accurrens, sectâ ejus venâ, respirandi meatus referasset. Ad Urvaicam naufragium passus, sub aqua periculosissimè submersus fuit, adeò nullâ impatientis animi significatione, ut etiam suam sortem risu elevaret. In Guairania Simoni Maçetæ de vita periclitanti ob Mamalucorum furorem succursurus, per viam scabrosam incedens, parvè sibi cervicem fregit. Immodicus erat in corpore afflictando. Quodam in Collegio ab Rectore impetrarat, ut alienâ manu flagello exciperetur. In Taiabæ oppido ex trabe se nudum suspendebat: quo in statu ab lacertoso Neophyto scuticâ verberari se curabat, quòd diu quotidie præstitit, donec ab Superiore, rei conscio, prohiberetur. Ibidem nihil edulii ad pulmentum, ex tritico turcico sine sale confectum, adhibebat. Nunquam auditus est de conditu ciborum conqueri; oblati cum gratiarum actione parvè vesceretur. Vilissimo contentus viatico magna & difficillima itinera pro animarum salute confecit. Nunquam otiosus, semper operosus erat. Si quid otii nancisceretur, ad fovendam animi demissionem paupertatemque, suis aut Sociorum suendis interpolandisve vestibus insumebat. Virginitatem totâ vitâ conservatam solebat ipse, post Deum, ad suæ parentis curam referre. Venerabile Sacramentum præcipuo cultu venerabatur. Affectum verò erga MARIAM Virginem per hoc maximè ostendit, quòd dum in Hispania ageret, & de Immaculatæ Dei Matris Conceptionis

honore

honore ageretur, ipse jam tum integritatis afferendæ votum conceperit, & Octavam ejus, ut vocant, ritè celebrandæ solemnitate conscripserit. Eo die, quo defunctus est, uni è Sociis, in Itatinensi ditione ducentis leucis distante, visendum se præbuit, gloriâ & cœlesti lumine circumseptum, cum hac voce. *Mane cum Deo, frater, nam ego ad Cælos evolo.* Socius ostento adpergefactus, narravit domesticis, quid sibi contigisset, notatoque die & horâ, observatum in id temporis incidisse, quo à Barbaris trucidatus est. In eadem Itatinensi provincia pergebant Socii reformare nuper ædificata duo oppida, spem per litteras Provinciali dantes, si copia Sociorum non deesset, fore ut alia duo construerentur. Sed res inter spei cancellos sterit.

ANNO hujus sæculi trigésimo - quinto, in Tucumanæ metropoli convictorium Cathedralis Ecclesiæ Collegium sub curâ Societatis esse desit. Canonici collatis secretò capitibus ad Regem Catholicum scripserant, convictores in eo Collegio Ecclesiæ Cathedrali panè inutiles esse; nusquam nisi diebus festis choro inservire, & alia hujusmodi. Quibus Rex Catholicus responderat, si Societas statutis Collegiorum ejusmodi Ecclesiarum se accommodare vellet, posse retinere convictus administrationem: id enim videri è Reip. bono. Sed Societas, introspecto novi Episcopi animo, multa præter Tridentini concilii statuta, & nostris moribus, necnon juventutis rectæ educationi obversantia, exigentis, dimissis convictoribus, juri suo cedens à multis se extricavit incommodis. Magistratus Ecclesiasticus non diu post facti poenitens, & urbis primores, apud Episcopum intercessere, scripto dictoque affirmantes, renunciationem hanc non fore è Reip. bono. Et Episcopus damnavit suam præcipationem in admittendâ cessione. Immobili ad hæc Societate, ex hujus convictus administratione lites oriri solitas abhorrente. Ferè sub id tempus Estecense Collegium dissolutum est: eo quòd Estecum, urbem modicam, pestis panè continua vastasset, & bona Sociorum, deficientibus servitiis, periissent.

OB recens rescriptum Præpositi Generalis, jubentis omnes Tucumanæ Indorum pagos semel saltem in anno ab nostris adiri, ex plerisque Collegiis Apostolici excursores magnam fecere animarum messem. Ipse Provincialis præibat exemplo, qui è portu Boni-aëris per planitiem centum & viginti leucarum iter molitus, vagabundorum Indorum turmas ad capeffendam fidem humanitatemque Guarano idiomate, majori conatu, quàm fructu animavit, plerorumque animis avorum suorum moribus pernicialiter imbutis. Ethnicus in desertis his locis erectam Crucem lapidare ausus, vociferans perniciosam aëris siccitatem ab eo, qui è Cruce pependerit, fuisse procuratam, Divinam Nemesim statim sensit, nam blasphemiam enormis grando statim excepit, & sacrilegum vociferatorem paulò post taurus discerpit. Didacus Boroa cum tribus Sociis Sacerdotibus pagos omnes Indorum inter Cordubam & Tucumanæ metropolim ex itinere expiavit, & continuato labore, Sancti Michaëlis, Saltensem & Riocensem tractum emensus, non contemnendos per immensa terrarum spatia manipulos animarum collegit. Inda mulier simplici, sed nullo modo imitandâ pietate, cognito, sacerdotem lascivizæ deditum ad aras facere, tanto horrore concussa est, ut ab sacrificii inspectione, deficiente altero sacerdote, toto semestri abstinere maluerit, quàm id monstri spectare, Putritatis scilicet dominum impuris manibus attrectari. Veneris puppus, quatuordecim annos sordes conscientiz occultans, desperatâ animæ salutè, suspensio vitam corporis abrumpere decreverat: sed laqueum bis collo aprantem vox per aërem delata absterruit, monens ab lethali vivendi fastidio liberum fore, si exhomologesim sincerè perageret: quâ peractâ, sædissimis moribus abjuratis, totum se virtutibus tradidit.

IN Esterensi civitate senex, Veneris mancipium, contractâ ex nimia libidine lethali ægitudine, in mortis articulo dubium reliquit, num delirans peccata sua

Sacerdoti

Apparito.

CAPUT
XI.
Convictus
Esterensis,
& Estecense
Collegium
dissoluntur.

1635.

CAPUT
XII.
Didacus Boroa
utiliter
Provinciæ
partem lu-
strat.

Ethnicus
blasphemus
castigatur.

Luxuria
horror.

CAPUT
XIII.
Gesta per
Provinciæ
Collegia
narrantur.